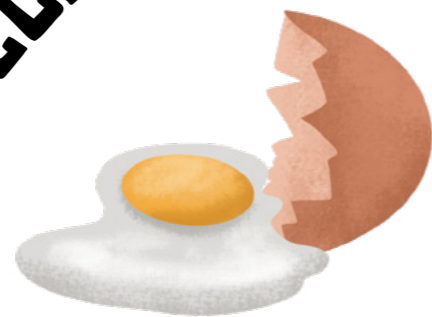

Kuinka Juli voisi olla ystävällinen tädilleen,
kun hän pystyi tuskin puhumaan tämän kanssa?

KAKKUA ja YSTÄVÄLLISYYTTÄ

Daniella Subieta
(Perustuu tositahtumaan)

Juli istui koulun ruokalassa ystävänsä Sarahin kanssa. "Minua jännittää mennä kotiin ja tavata tía", Juli sanoi.

"Tía?" Sarah ihmetteli.

"Niin, tätini. Tía Jenny", Juli sanoi. "Hän on vierailulla jonkin aikaa. Enkä usko, että hän pitää minusta kovinkaan paljon. Hän on todella tiukka, eikä hän koskaan hymyile. Ei edes silloin kun minä hymyilen hänelle. En halua häiritä häntä."

"Ainakin sinä hymyilet", Sarah sanoi. "Ystävällisyys auttaa aina."

Koko päivän Juli ajatteli sitä, mitä Sarah sanoi.

Kai minä voisin olla ystävällisempi tía Jennylle, hän ajatteli. Niin Jeesus tekisi. Mutta tía Jenny puhuu vain espanjaa. Juli ymmärsi jonkin verran espanjaa, mutta ei puhunut sitä kovinkaan hyvin. Kuinka Juli voisi olla ystävällinen tädilleen, kun hän pystyi tuskin puhumaan tämän kanssa?

Äiti käski aina olla kärsivällinen niiden kanssa, joita ei ymmärrä. Juli rukoili hiljaa itsekseen. Taivaallinen Isä,

autathan minua olemaan kärsivällinen tía Jennyn kanssa. Ja auta minua rohkeasti puhumaan espanjaa hänen kanssaan.

Kun Juli tuli koulusta kotiin, hän näki pöydällä kortin. Hän nosti sen käteensä. Se oli äidille ja isälle. Voi ei! hän ajatteli. Tänään on heidän hääpäivänsä. Unohdin sen kokonaan!

Juli halusi tehdä jotakin mukavaa äidille ja isälle. Hän ei kuitenkaan tiennyt, mitä tehdä.

Hän näki tía Jennyn katselevan ympäriinsä keittiössä.

"Öö... *todo bien?*" Juli kysyi. "Onko kaikki hyvin?"

"Kyllä", tía Jenny sanoi. Sitten hän puhui nopeasti espanjaksi. Juli kuuli hänen kysyvän, oliko hän *ocupada* - kiireinen.

"Ei, *yo no... ocupada*. Minulla ei ole kiire", Juli vastasi. Häntä nolotti puhua espanjaa kehnosti. Mutta tía Jenny hymyili. Hän puhui hitaammin, jotta Juli ymmärtäisi. Tía Jenny sanoi, että hän halusi leipoa kakun äidin ja isän hääpäivän kunniaksi, mutta hän tarvitsi apua.

"Minä autan sinua!" Juli sanoi. "Vamos! Aloitetaan!" Nyt hän voisi tehdä jotakin äidille ja isälle! Ja tutustua tätiinsä.

Tía Jenny ja Juli menivät keittiöön. He käyttivät puhumiseen käsieleitä ja yksinkertaista espanjaa. Tía Jenny näytti Julille, kuinka tehdään ruudullinen suklaavaniljakakku. Juli auttoi jauhojen ja sokerin mittaamisessa. Hän myös leikkasi mansikoita kakun päälle koristeeksi. Pian kakku oli uunissa. Se tuoksui herkulliselta!

Se oli aika hauskaa, Juli ajatteli. Mutta sitten, kun hän siivosi heidän jälkiään, hän pudotti pöydältä kolme munaa. Ne hajosivat lattialle ja saivat aikaan keltaisen limaisen sotkun.

Juli katsoi pelokkaana tía Jennyä. Suuttuisiko hän? Mutta tía Jenny vain nauroi. "Qué desorden!" hän sanoi. ("Mikä sotku!")

Juli ei ollut koskaan nähnyt tía Jennyn nauravan. Se sai hänetkin nauramaan. Yhdessä he siivosivat sotkun.

Kun äiti ja isä tulivat kotiin, kakku oli valmis. "Hyvää hääpäivää!" Juli sanoi.

"Kiitos! Se näyttää herkulliselta! Leivoitko sen aivan itse?" äiti kysyi.

"En, tía Jenny ja minä leivoimme sen yhdessä", Juli sanoi. Hän hymyili tía Jennylle. Tällä kertaa tía Jenny hymyili takaisin!

Lämmin tunne levisi Julin sydämeen. Hän oli iloinen, että taivaallinen Isä oli vastannut hänen rukoukseensa. ●

KUUNTUS MARGOSIA PIATKOWSKA